

СВЕТА ВЕЛИКОМЪЧЕНИЦА ИРИНА

Тя била дъщеря на управителя на гр. Магедон Ликиний, който желал да я възпитава далеч от света и светските развлечения. Той построил богат и разкошен дворец извън града, но поставил в него златни идоли, понеже бил езичник. Възпитанието на дъщеря си той поверил на почтения старец Апелиан, за когото вероятно не знаел, че е християнин. Апелиан не говорил на Пенелопа за християнската вяра до пълнолетието ѝ, макар да ѝ внушавал християнски добродетели. Самата девойка започнала да проявява интерес и Апелиан започнал да ѝ говори за християнската вяра. Слушайки мъдрия учител, Пенелопа се изпълвала с любов към Христа. Скоро след това родителите ѝ я посетили и ѝ съобщили за своето намерение да я омъжат. Пенелопа помолила да ѝ дадат няколко дни срок за размишление. Когато родителите ѝ си заминали, тя отишла до своите идоли и ги запитала какво да прави. Идолите, разбира се, не ѝ дали никакъв отговор. Тогава тя погледнала към небето и извикала: "Ако ти си Бог истински, Когото галилеяните изповядват, моля Те, упъти ме!" В същата нощ насън ѝ се явил ангел и ѝ казал: "Ти ще послужиш за спасение на мнозина и хиляди люде чрез теб ще се обърнат към Бога. Това, което Апелиан ти каза, е истина. Ще дойде при тебе един Божий човек – Тимотей, ще извърши над теб светото Кръщение и ще те упъти какво да правиш. Отсега ти ще се наричаш не Пенелопа, а Ирина". (Това име означава мир.) След тия думи девойката се пробудила със чувство на неизразима радост. Действително, Тимотей дошъл при нея и я кръстил заедно с всички, които живеели с нея. При кръщението Тимотей я нарекъл Ирина, предрекъл ѝ страдания за името Христово и я увещавал да не

ЖИТИЯ НА СВЕТИИТЕ

отслабва във вярата. Ирина изхвърлила идолите, които се намирили в двореца, и прекарвала дни и нощи в молитва и духовен размисъл. След седмица родителите на Ирина отново дошли при нея. Тя им съобщила, че вярва в Христа и започнала да увещава и тях да се обърнат. Те не искали да противоречат на дъщеря си връщайки се в града, взели и нея. Но след известно време дяволът смутил сърцето на Ликиний и възбудил в него гняв против дъщеря му. Той поискал от нея да се поклони на езическите богове. Ирина отказала да изпълни тая повеля и Ликиний, обхванат от ярост заповядал да вържат дъщеря му и да я хвърлят под краката на буйни коне. Конете, без да ѝ нанесат вреда, се спуснали срещу самия Ликиний, сринали го на земята и тежко го наранили. Господ дарувал на Ирина чудотворна сила, с която изцерила баща си. Ликиний изпитал на себе си Божията сила, осъзнал ожесточението на сърцето си, познал заблужденията си и повярвал в истинския Бог. Около 3000 души в същото време се обърнали към Христа. Новият управител на страната чул за Ирина и като я повикл при себе си, почнал да я убеждава да се поклони на боговете. Но като видял, че увещанията се безполезни, той предал девойката на страшни мъчения. На Бога обаче било угодно да покаже Своята сила чрез слабата девойка. Тя останала невредима. Мнозина като видели станалите заради Ирина чудеса, повярвали в Бога. Света Ирина, в усърдието си към вярата, обходила разни страни да проповядва словото Божие. След многогодишни апостолски трудове тя пристигнала в Ефес, гдето много езичници повярвали чрез нея. Тук дошъл и нейният учител, старецът Апелиан. Тук тя получила откровение, че скоро ще заmine в отвъдния живот. Тя събрала вярващите и им казала: "Радвайте се, братя, и мирът на Господа Исуса Христа да бъде с вас! Бъдете добри и милостиви и твърдо пазете вашата вяра! А аз заминавам от вас. Благодаря ви, загдето ме приехте!" На другия ден Ирина излязла от града, придружена само от Апелиан и няколко благочестиви мъже, взела в една пещера и след като се простила със своите спътници, помолила ги да

ЖИТИЯ НА СВЕТИИТЕ

затрупат с камъни входа на пещерата, която станала нейна гробница.

© Жития на светиите. Синодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит д-р Атанасий (Бончев).